

Správny
krok

LIZ TOMFORDE

 BARONET

Správný krok

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Liz Tomforde

Správný krok – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Správný
krok

Správný krok

Větrné město 2

LIZ TOMFORDE

 BARONET

Copyright © 2023 by Liz Tomforde

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Cover Design: Ever After Cover Design www.everaftercoverdesign.com

Cover Photographer: Zack Zerbe

Cover Model: Alex Dominguez

Translation © Renata Heitelová 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2497-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2498-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2506-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2507-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Markovi, Allyson, Paige a Camille

*Jedním z témat této knihy je nalezení přátelství,
které vám dodává energii, místo aby ji z vás vysávalo.*

Děkuju, že patříte k lidem, kteří mě nabíjejí.

SEZNAM PÍSNÍ

Trust – Thuy a RINI
Be Alone – Blxst
Every Good Girl – Blxst
First Time Thing – Calabasas
Nirvana – Dylan Reese a Phabo
Concentrate – Lucky Daye
Morning – Marc E. Bassy
Slower – Tate McRae
Let Me Love You – Mario
Overrated – Blxst
Naked – Ella Mai
Better – Khalid
Still – Lecrae a DaniLeigh
All Mine – Brent Faiyaz
Keep Comin' Back – Blxst
All Me – Kehlani a Keyshia Cole
Try Me – Jason Derulo a Jennifer Lopez
Easy – Camila Cabello
Change Your Life – Kehlani a Jhené Aiko
Butterflies – ASTN

NEJSEM SNÍLEK, aspoň ne v tom tradičním smyslu. Moje sny jsou nablízku, dosažitelné v určitém čase, nikoli přehnaně romantické představy o něčem nemožném.

Kvůli těmhle osmačtyřiceti minutám basketbalu dospělí padají na kolena a modlí se ke svým bohům. Ale já? Neidealizuji si osud ani nenechávám nic náhodě. Věřím v tvrdou práci a oddanost věci. Můj život se odvíjí podle plánu. A na mé cestě se objevují příležitosti, protože jsem se jim vědomě vydal naproti.

Nicméně moji spoluhráči si představu o zisku mistrovského titulu rozhodně idealizují, pokud si myslí, že můžou přijít na první týden tréninku vypadlí z formy.

„Dome, musíš po clonění nabíhat dvakrát rychleji. Jsi pomalý jak želva. Cos kruci celé léto dělal?“

„Žil, Shayi. Měl bys to občas zkusit.“

Dom Jackson, náš obří pivot, se ohne a opře se dlaněmi o kolena, aby popadl dech, stejně jako všichni ostatní kluci, které nazývám spoluhráči.

Otřu si tréninkovým dresem pot z obočí a jeden ze zelenáčů mi přihraje míč nad čáru trestného hoďu.

„Znovu rozjedeme útok.“

„Ryane, trénink skončil před hodinou. Někteří z nás mají manželky a děti, které chtějí vidět.“ V rohu hřiště stojí s rukama v bok Ethan Jeong, veterán a naše menší křídlo.

„Jo, a někteří mají rande s...“ Dom se zadívá na jednoho z mladších kluků u postranní čáry. „*Jak se jmenovala?*“ naznačí ústy. „Raquel! Někteří mají rande s kráskama jménem Raquel.“

Rozhlédnu se po spoluhráčích. Všichni kromě mě jsou vyčerpaní. „Fajn,“ vzdám to. „Končíme.“

„Díkybohu!“ Dom se otočí, vyhodí ruce do vzduchu a svlékne si přes hlavu propocení dres. Zbytek týmu ho rychle následuje do šatny.

„Sezona ještě nezačala, Ryane.“ Ethan mi na uklidnění položí ruku na rameno. „Dají se dohromady.“

„Už mě unavuje pořád prohrávat. Nedokážeme ani získat divokou kartu, abychom se dostali do play-off. Celé léto jsem trénoval dvakrát denně, abych se na tuhle sezonu dostal do formy. Ale na moji úroveň se musí dostat všichni.“

„Na tvoji úrovni nebudou nikdy, proto se staneš jedním z velikánů. Ale je třeba, aby tě jako nového kapitána respektovali, a teď nemluvím o tom, jak hraješ.“ Couvne a vydá se za ostatními. „Kromě toho nechci, aby ses příliš vyčerpal. Potřebuju, abys mě nosil na zádech a získal pro mě prsten, než ukončím kariéru.“

Ethan povytáhne rty do úsměvu a pak zapadne do šatny.

Je to dobrý chlap. Rodinný typ. Otec tří dětí a veterán NBA. Posledních sedm let byl kapitánem týmu, ale letos se rozhodl z té pozice odstoupit, aby lépe skloubil pracovní život s osobním.

Minulý týden jsem získal tu funkci já, a tak jsem nejnovějším kapitánem Devils, chicagského klubu v NBA.

Věděl jsem, že k tomu jednoho dne dojde. Jenom jsem netušil, že toho dosáhnu v sedmadvaceti letech, ještě před

začátkem své páté sezony v nejvyšší lize. Mám se v téhle fázi ještě pořád co učit, a teď navíc jako vůdce týmu pone-su zodpovědnost nejen na palubovce, ale i mimo ni.

Chci být pro kluky dobrým kapitánem a chci si vydobýt respekt nejen kvůli tomu, jak hraju. Toho se mi díky mému talentu dostává v lize hodně. Téhle dovednosti jsem zasvětil celý život, obětoval jsem tomuhle sportu osobní vztahy i většinu svého mládí a je to poznat.

Rok po roce vylepšuju na své cestě vzhůru vlastní rekordy a nedovoluju, aby mě něco rozptylovalo od toho, čeho chci dosáhnout – být tím nejlepším, kdo kdy tenhle sport hrál.

Po naší domácí palubovce už vítězové ligy běhali, musím však být schopen do těch šlépějí znovu vstoupit. Mistrovské transparenty visící ze stropu arény United Center mi připomínají slávu, kterou tu zažili ti přede mnou, ale taky to, že už je to pěkná řádka let. Pomrkávají po mně, abych získal vlastní titul.

Potřebuju, aby kluci v týmu brali tenhle sport stejně vážně jako já. Je nutné, aby tou hrou žili a žrali ji jako já, jestli máme mít v téhle sezoně šanci. Ovšem jak jim to mám podat, aby to nevyznělo jako od panovačného roze-hrávače, za kterého mě mají? Teď se s nimi jako vůdce týmu musím naučit mluvit tak, jak jsem to dřív nedokázal, protože „poslyš, jsem ten nejlepší hráč, se kterým jsi kdy hrál“ dost dobře nefunguje, když jste kapitán.

Kromě Ethana si nejsem s nikým ze spoluhráčů nijak zvlášť blízký, takže mě jejich volba trochu překvapila. Vždycky za mě hovořilo to, jak hraju, a moje dominantní chování mi díky tomu na palubovce procházelo, jenže teď budu mít ještě jednu funkci a nevím jistě, jak se s ní popasovat.

„Casey!“ zavolám na jednoho z praktikantů a ten ke mně ihned peláší. „Jmenuješ se tak, že jo? Casey?“

„Ano, pane Shayi.“

Obrátím oči v sloup. „Říkej mi Ryane nebo Shayi, zkrátka jakkoli jinak než pane Shayi. Máš něco v plánu? Potřebuju někoho, kdo by mi vracel odražené míče.“

„Já, no... hm, moje máma...“

„Tak máš plány, nebo ne?“

„Ne.“ Rychle zavrtí hlavou. „Můžu vám házet míče, pane Shayi.“ Vytřeští oči. „Ryane! Udělám to pro tebe, Ryane.“

Nervózními kroky dojde pod koš a tam se zastaví. Má na sobě kapsáčové kraťasy a polokošili s logem klubu. Nemůže mu být víc než osmnáct nebo devatenáct, ale vedení ho nutí se oblékat, jako by mu bylo přes čtyřicet.

Postavím se k čáře trestného hoďu, kde mám v plánu stát, dokud nevystřelím na koš aspoň stokrát. Při sedmdesátém šestém pokusu se však dveře na náš soukromý trénink prudce otevrou.

„Ryi!“ zavolá na mě sestra. „Trénink ti skončil před dvěma hodinami. Hledala jsem tě u tebe doma.“

„Ahoj, Vee!“

Sedmdesátá sedmá střela se sotva dotkne sítě, když proletí obručí. Casey odchytí míč a vrátí mi ho.

„Už jsi trénoval dopoledne. Co tu děláš?“

„Cvičím trestňáky.“

Moje dvojče se s rukou v bok zastaví pár kroků ode mě. Nedívám se na ni, ale koutkem oka zahlédnu, jak nade mnou kroutí hlavou, až se jí houpou kudrnaté vlasy.

„Jak se jmenuješ?“ Obrátí pozornost na praktikanta.

„Casey.“

„Vezmu to za tebe, Casey.“ Zachytí jeho přihrávku směrem na mě a zaujme jeho místo pod košem.

Kluk nervózně střelí pohledem mezi sestrou a mnou.

„Máš odvoz domů? Je pozdě.“ Moje dvojče je na rozdíl ode mě zlatíčko. Mně ani nedošlo, že by ten kluk nemusel mít odvoz.

„Jo. Na parkovišti na mě čeká máma.“

„Ryane!“ oboří se na mě sestra. „Jeho máma na něj celou dobu čeká.“

„To jsem nevěděl!“ Vyhodím ruce do vzduchu. „Promiň, kámo.“

Casey rychle zavrtí hlavou. „Byla to čest, pane Shayi.“

Přimhouřím na něj oči.

„Teda Ryane. Byla to čest, Ryane Shayi. Kdykoli rád pomůžu.“ Casey rozpačitě mávne a pak už peláší ze dveří.

Stevie se ke mně pod košem otočí. „Jeho máma na něj čeká,“ zasměje se. „Není to zatraceně roztomilé?“

„Jo, roztomilé,“ pronesu smrtelně vážně. Tlesknu rukama a požádám ji tak o míč, který si opírá o bok.

„Kolik ti jich ještě schází?“ Přihraje mi míč dokonale pod ruku.

Po sedmadvaceti letech, co se známe, by to sestra zvládla i poslepu, protože mi takhle přihrávala víckrát, než bych spočítal.

Trefím další koš a odpovím: „Dvaadvacet.“

Pošle mi míč.

„Co se děje? Už tě Zanders přestal bavit? Chceš se nastěhovat zpátky?“

„Cha-cha,“ pronese sestra suše. „S tím nepočítej. Jsem tím chlapem posedlá.“

Koutky mi poskočí do pyšného úsměvu. Z Evana Zanderse se vyklubal úplně jiný člověk, než jsem podle jeho pověsti totálního kretěna čekal. Hraje za Chicago hokej a moje sestra se s ním seznámila v loňském roce, když pracovala pro jejich klub jako letuška. Až do letošního léta svůj vztah tajili, ale poslední čtyři měsíce si ti dva užívají lásku i na očích veřejnosti.

Stevie se k němu přestěhovala, naštěstí jenom do protějšího domu. I když mívám rád pravdu, jsem šťastný, že jsem se v Zandersovi tak moc spletl. Rozzářil mou sestru, jak jsem to ještě nikdy neviděl, umožnil jí, aby byla spokojená sama se sebou, a zvedl jí sebevědomí. Je těžké ne-

snášet chlapa, když je to nejlepším, co mou milovanou sestru potkalo.

A nebudu lhát, stal se z něj i můj dobrý kamarád.

„No, řekl bych, že on je stejně tak posedlý tebou, možná i víc.“

Sestra si opře míč o bok. „Já vím. Není to super?“

Zlehka se zasměju, zakroutím hlavou a tlesknu, aby mi vrátila míč.

Nemůžu popřít, že se sestrou nablízku jsem někdo jiný. Jsem tím, kým jsem býval, než přišla sláva a bohatství. Peníze mi nikdy nestoupily do hlavy, jak byste čekali u mladého kluka, který se stal jedničkou draftu, ale jsem kvůli nim ostražitější a paranoidnější, než si většina lidí uvědomuje. Stevie je jediná osoba, které v životě naprosto důvěřuju, a díky téhle svobodě, kdy nemusím hlídat každý svůj pohyb, se můžu na chvíli uvolnit. A být sám sebou.

„Tak co se děje?“ Míč při dalším hodu znovu proklouzne síťkou. „Co tak spěchá, že jsi přijela sem a přihráváš mi?“

Stevie mi míč nehodí. Místo toho ho drží před sebou na hrudi. „Chci tě požádat o laskavost.“

Natáhnu ruce, aby mi přihrála, ale neudělá to.

„O co jde?“

„No, vzpomínáš, že jsem se odstěhovala?“

„Jo, Vee, vím docela jistě, že si pamatuju, že teď bydlím sám.“

„V obrovském krásném bytě, který je prázdný, když jsi na cestách.“ V očích jí zajiskří.

„A co?“

„Vzpomínáš si na Indy, že? Na mou bývalou kolegyni?“

„Na tu holku, co přišla k nám do bytu a probřečela celou noc? Která se mi vyzvracela na boty, když jsem ji podruhé v životě potkal v baru? Jo, na tu stěží zapomenou.“

„Brečela, protože přistihla svého dlouholetého přítele s jinou ženskou,“ namítne. „Víš, její rodiče se odstěhovali na Floridu a...“

„Ne.“

„Ryane,“ protestuje Stevie. „Ještě jsem tě ani o nic nepožádala.“

„Já vím. A zastavuju tě dřív, než to uděláš. Víš, že ti nerad říkám ne, takže ti nedovolím, abys tu otázku vůbec položila. Nemůže se ke mně nastěhovat.“

„Ryi, ona nemá kam jít. V práci ji povýšili, ale jestli si nesežene ve městě bydlení, bude toho muset nechat. Víš dobře, jak málo si vyděláváme.“

„Vyděláváte dost, aby to stačilo na nájem.“

„Indy má...“ Sestra zaváhá. „Indy má menší finanční potíže a nemůže si teď dovolit bydlet tady sama. Chicago je drahé město.“

„Tak ať se přizívuje u nějaké kamarádky. Vždyť ji ani neznám, teda až na to, že ji někdo podváděl a že neumí pít alkohol.“

„Ryane, nebuď takový. Máš obrovský byt a polovinu času trávíš na cestách. A Indy cestuje služebně taky dost často. Hokejová sezona se kryje s basketbalovou, skoro se neuvidíte.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože bylo něco úplně jiného, když jsi se mnou bydlela ty. Jsi moje sestra, moje nejlepší kamarádka, ale o spolubydlící nestojím. Víš, jak si svého času doma cením. Už o tom nebudu dál diskutovat.“ Tlesknu rukama, protože potřebuju, aby mi moje dvojče poslalo míč, abych mohl dokončit svou dnešní střelbu.

Místo toho Stevie zklamaně svěsí ramena, otočí se na patě a zamíří k východu. Míč si vezme s sebou.

„Vee, co to sakra děláš? Potřebuju trénovat střelbu.“

„Tak si pro míče chod' sám.“ Dál jde ke dveřím, ani se neotočí.

„Nemůžeš být kvůli tomu na mě našťvaná.“

„Nejsem našťvaná, jenom zklamaná. Copak by tě zabilo,

kdyby ti záleželo i na někom nebo něčem jiném než na tom oranžovém balonu?“

„Záleží mi na tobě,“ připomenu jí, jenže Stevie odhodí míč do rohu a projde dvoukřídlymi dveřmi do chodby.

Do prdele.

Pokud lidi zklamou, snažím se nebrat si to k srdci. Jejich standardy nikdy nejsou tak vysoké jako ty moje. Když se to však týká mojí sestry? Kromě mého názoru je její ten jediný, na kterém mi záleží.

Rozběhnu se za ní.

„Vee,“ zavolám, jakmile otevřu dveře do chodby. Už je skoro u východu, ale obrátí se čelem ke mně. „Řekni mi, proč to musím udělat. Opravdu tě to tak moc rozladilo? Proč ti na tom tak strašně sejde?“

„Nemusíš dělat nic. Ale je to moje kamarádka. První člověk, se kterým jsem se v tomhle městě skamarádila. Víš moc dobře, jak je pro mě těžké najít si přátele, kteří nehledají jen způsob, jak se dostat blíž k tobě. No, Indy je dobrá kamarádka, jestli si však nenajde bydlení, které si může dovolit, bude se muset přestěhovat na Floridu a zůstat u rodičů. Já nechci, aby odjela z Chicaga, ale nevím, jak jinak jí pomoci. Chlap, kterého si chtěla vzít, ji podváděl a musela se od něj odstěhovat. Potřebuje v životě něco dobrého.“

Proč mě musí moje sestra pořád tak zatraceně brát za srdce? Kdyby mi tohle vykládal někdo jiný, ani bych okem nemrkl, jenže když mi to povídá Stevie, moje odhodlání se hroutí, protože jí toužím dát všechno, o co požádá. Mou vinou měla sestra potíže najít si skutečné přátele a teď mi dává možnost jí to vynahradit, i kdyby jen trošku.

„Důvěřuju jí,“ pokračuje. „Ty můžeš taky.“

Záleží mi na sestřině štěstí víc než na vlastním. V podstatě jsem se představy o vlastním šťastném životě vzdal, a proto mi vzápětí vyklouzne z úst: „Aby bylo jasno, nechci to udělat.“

„Já vím.“

„Stanovíme si termín, kdy se odstěhuje.“

Stevie povytáhne koutky rtů a v očích jí zajiskří.

„Chci s ní mít podepsanou podnájemní smlouvu a bude mi platit nájemné. Nebude to zadarmo.“

„No samozřejmě. Ale mohl bys chtít nějakou rozumnou částku? Stejně ty peníze nepotřebuješ.“

Já jí dělám laskavost, a ona si diktuje podmínky? „Je to dočasné. Nezůstane u mě navždycky.“

„Rozumím.“ Stevie už nedokáže potlačovat úsměv. „Už jsem ti řekla, že tě mám na celém světě nejradši?“

„Jo, jasně.“ Obrátím se zpátky k tělocvičně. „Pojď mi přihrávat. Zbývá mi ještě padesát střel na koš.“

„Říkal jsi něco přes dvacet.“

Dál mířím k čáře trestného hodů, ani se neobtěžuju otočit. „Asi jsem ztratil přehled, když jsem dovolil svojí sestře, aby mě přemluvila, abych si nechal do bytu nastěhovat neznámou holku.“

Ve Steviině hlase se odráží její zářivý úsměv. „Tak teda padesát.“

NE. „
„Jak to myslíš, že ne?“
„Myslím ne, nepřestěhuju se k tvému bratrovi.“
Stevie zmateně přimhouří oči. „Proč ne?“
„Hmm, nech mě přemýšlet. Protože je to hrozný nápad.“ Jo, nastěhovat se k bratrovi své nejlepší kamarádky zní jako zápleтка vytažená přímo z jednoho z mých oblíbených milostných románů. Nemluvě o tom, že zmíněný bratr je Ryan Shay, basketbalová superhvězda, co vypadá jako chlap z erotických snů. Nejdůležitější ze všeho ovšem je: „Protože mě nesnáší.“

„Nesnáší většinu lidstva.“ Pokrčí rameny, ale to, jak nenuceně to říká, je trochu alarmující.

„To je ještě lepší, zlato.“

Stevie se posadí na hotelovou pohovku a já zatím na jednoplotýnkovém vařiči dokončuju svou snídani. Vegetariánská klobása vypadá kvůli té strašné pánvičce z hotelové výbavy jako psí lejno.

Speciální příchuť, namlouvám si a doufám, že vydržím bydlet v tomhle hotelu ještě nějakou dobu.

„Ryan je můj brácha, tak vím, že jsem asi trochu zaujatá, ale je skvělý člověk. Sice asi působí chladně, protože

nenosí zrovna srdce na dlani, je ovšem dobrý chlap. Mám tě ráda a jsi moje nejlepší kamarádka. S Ryanem máme stejnou DNA, a to znamená, že tě bude mít taky rád, nakonec.“

„To je úžasná logika, Vee.“

„Je to věda.“

Neuznám to hodné odpovědi, proto pokračuje: „Oba kvůli práci cestujete tak často, že se skoro nepotkáte. Navíc brácha s nikým nerandí, tak nemusíš mít obavy, že bys v bytě narážela na neznámé holky.“

Povytáhnu obočí. „To, že nerandí, neznamená, že s nikým nespí. Copak nevidíš, jak vypadá?“

„Na tohle nechci myslet, děkuju pěkně.“ Znechuceně se zašklebí. „Jenom říkám, že si nikdy nikoho domů nepřivdl, a to jsem u něj bydlela skoro rok.“

Pravděpodobně se schází s ženskými, když je na cestách. To je chytré. A bylo by hezké, kdybych si tentokrát nemusela dělat starosti, že najdu doma cizí holky.

„Nabídla jsem ti, ať se nastěhuješ k nám domů, to ale taky nechceš. Zee má dvě ložnice navíc,“ pokračuje.

„Vee,“ povzdechnu si. „To poslední, co bych chtěla, je hrát vám třetího, a v žádném případě nechci poslouchat, jak na to vy dva skočíte jak králíci, kdykoli se vrátíme domů z cesty. Jsem v pohodě, nech to být, opravdu.“ Se snídání v ruce se posadím na taburet vedle konferenčního stolu. „Podívej se na tahle místa.“ Hodím jí přes stůl hromádku vytištěných papírů a doufám, že se někde v nich nachází můj budoucí domov, protože tohle jsou jediné byty, co si v tomhle městě můžu dovolit.

Čím víc papírů Stevie probere, tím obtížnější je pro ni skrývat nevěřící výraz. „Indy, ne. Ani v jednom z těch bytů bydlet nemůžeš. Některé ty inzeráty jsou pěkně nedůvěryhodné a podívej se na tohle.“ Začne číst jeden z inzerátů. „Padesátník hledá spolubydlící – ženu mezi dvaceti a třiceti lety.“

„Ale já jsem žena přes dvacet a nájem tam dělá jenom pětistovku měsíčně!“ Zakousnu se do vegetariánské klobásy, ale je spálená na uhel, tak ji vyplivnu zpátky na talíř.

„Jo, pravděpodobně proto, že zbytek budeš muset platit jiným způsobem.“

„No dobře, to je hnus.“ Vytáhnu ten list z hromádky, zmačkám ho a přihodím na talíř s nepoživatelným odpadem.

„Indy.“ Stevie si povzdechne a upustí papíry do klína. „Prosím, nastěhuj se k Ryanovi. Jestli ne kvůli sobě, tak kvůli mně. S vědomím, že bydlíš v jednom z těchhle bytů, nebudu moct v noci spát. Můžeš mi denně psát zprávy, jak to jde, a já můžu Ryanovi domluvit, pokud bude třeba.“

Vytáhnu mobil a rozhodnu se, že jí pošlu jednu takovou zprávu hned.

Já: *Aktuálně – jestli mě přinutíš, abych se nastěhovala k tvému bratrovi, budu v souvislosti s ním myslet na sex, kdykoli dostanu příležitost. Budu ti psát každý den a připomínat ti, že je ten nejrajcovnější chlap, co jsem kdy viděla. Denně uslyšíš, jak moc toužím po tom, aby se mnou dělal čuňárny.*

Stevie vyloví mobil a zašklebí se.

Rychle zamrká, jako by se snažila vyhnat tu představu z hlavy. „Risknu to a budu doufat, že blafuješ.“

„No, tak to bude sranda.“

„Jestli se nastěhuješ k Ryanovi, budeme sousedky!“

Nemůžu si pomoci, když pomyslím na to, že budu žít naproti přes ulici od své bývalé kolegyně a jejího přítele, musím se usmát. Jsem ráda, že se ti dva dali dohromady. Sledovala jsem z první řady, jak se jejich vztah během minulé hokejové sezony utvářel. Sice mi bude Stevie letos na cestách chybět, jsem ale šťastná, že už se Zandersem nemusejí svůj vztah skrývat. Taková láska by neměla být držena v tajnosti.

„Jo, to by bylo fajn,“ uznám.

„No vidíš! Navíc je tvoje oblíbená kavárna jen dva bloky odsud a Ryanův vrátný je naprostý poklad. Zamiluješ si ho.“

Přestože pomyšlení, že budu bydlet v luxusním bytě v centru Chicaga s veškerým myslitelným vybavením, zní jako splněný sen, nemůžu si pomoci a držím se s nadšením zpátky.

Asi stále ještě přesvědčuju sama sebe, že bydlet v Chicagu je dobrý nápad. Každý kout, každá ulice a každý dům mi totiž připomíná jeho. To už se tak stává, když celý život milujete jediného člověka. Je v každé vaší vzpomínce.

A teď truchlím po verzi svého života, která už neexistuje.

Potom co jsem vešla do našeho bytu a našla Alexe s cizí ženou, stálo mě všechny síly, abych v poslední hokejové sezoně dotáhla svou práci do konce. Jakmile však Raptors vyhráli Stanley Cup, pronajala jsem si skladovací prostor pro svoje věci, sbalila si kufr a odjela za rodiči do jejich nového domu na pláži na Floridě, kam se odstěhovali na důchod. Strávit tam léto byla pro moje zlomené srdce krásná dočasná úleva, když jsem se však vrátila do tohotohle města, kde se celý můj život rozpadl, začal ten ozdravovací proces nanovo, přestože jsem tu ránu schytila už před šesti měsíci.

Ani po pár týdnech pobytu v tomhle hotelu a zaučování dvou nových letušek, které budou pracovat jako moje podřízené, nemůžu s jistotou říct, že návrat sem byl správný krok.

Stevie mi zřejmě dokáže číst myšlenky, protože změní téma. „Na první cestu se vydáte už za pár dní. Jsi připravená?“

„Tak připravená, jak jen s úplnými zelenáči můžu být. Ovšem pozorovat hokejisty, jak se při každém letu svlékají, nebude bez tebe ono.“

Nakloní hlavu a střelí po mně svým typickým sladkým úsměvem. „Létání mi bude trochu chybět, ale hlavně se

mi bude stýskat po tobě a Zandersovi, když budete na cestách. Na druhou stranu jsem nadšená, že letos uvidím všechny Ryanovy zápasy. Jaký máš pocit z toho, že budeš jako nová vedoucí palubní průvodčí šéfovat všem okolo?“

„Divný. Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít už v druhém roce na povel letadlo Raptors, ale těším se na to. A jsem celá pryč z toho, že Tara nadobro vypadla.“

„Vyhazov za navazování vztahů s klienty,“ zasměje se Stevie. „Ach, ta ironie.“

Pro letušky platí přísný zákaz navazovat osobní vztahy s pasažéry – tedy s hokejovým týmem Raptors. Loni to Tara, předchozí vedoucí palubní průvodčí, neustále Stevie připomínala, ale když jsem přijala povýšení, trochu jsem to pravidlo nechala upravit. Sice pořád s členy týmu nesmíme randit ani mít sex, ale máme dovoleno se s nimi přátelit. Zkrátka jsem to pravidlo musela nechat upravit, když je zástupce kapitána přítelem mé nejlepší kamarádky a setkáváme se příliš často na to, abychom předstírali, že nejsme kamarádi.

„Taky bude fajn vypadnout na pár dní z Chicaga,“ dodám.

„O čem to mluvíš? Vždyť jsi strávila celé léto na Floridě. Jsi zpátky teprve dva týdny.“

Sklopím oči do klína a rozhostí se mezi námi dlouhé ticho.

„Ach, Indy, jsem taková husa. Tady vůbec nejde o bydlení s Ryanem, že ne? Jestli nechceš žít v Chicagu, chápu to. Věř mi, že ti rozumím. Snažila jsem se ti pomoci najít domov ve městě, abys tu mohla zůstat, a ani mě nenapadlo, že tu možná žít nechceš.“

„Nejsi husa. Jsi dobrá kamarádka. Jenom mi to prostě dává zabrat, víš? Když jsem zpátky a uvědomuju si, že bych mohla na Alexe kdykoli narazit, dělá se mi z toho zle od žaludku. Zároveň mám však plné zuby toho, že by mi jeho rozhodnutí mělo takhle ovlivňovat život.“

Když mi zavolali kvůli tomu povýšení, bylo to jen pár dní předtím, než bych přijala práci na Floridě a přestěhovala se tam nastálo. Alex mě ten večer připravil o všechno – o budoucnost, o byt i o partu kamarádů. Nechtěla jsem, aby mi vzal i tohle.

„Indy, já to chápu,“ proneše Stevie jemně. „Někdy je snazší utéct. Víš jistě, že tu chceš zůstat? Myslím v Chicagu?“

„Chci se cítit líp.“ Držím hlavu vysoko. „Možná mě život v Chicagu, kde ke všemu došlo, přinutí, abych té situaci čelila a uzdravila se rychleji.“

„No, jestli si to rozmyslíš a rozhodneš se, že ti na Floridě teď bude líp, pomůžu ti sbalit kufry, přesto doufám, že přijmeš Ryanovu nabídku. Nebude po tobě chtít za nájem víc, než si můžeš dovolit. Tak si aspoň můžeš něco našetřit. Bude to pro tebe něco jiného, ale myslím, že se to zlepší.“

„Neřekla jsi mu nic...“

„Ovšemže ne,“ přeruší mě Stevie.

Rozhlédnu se po hotelovém pokoji a jeho zařízení. Minilednice je tak průravá, že musím chodit nakupovat každé tři dny, jelikož potraviny v klasické velikosti se dovnitř nevejdou. Oblečení mám stále v kufru, protože v šatníku není dostatek ramínek. Ručníky jsou tu tak malé, že si je taktak omotám kolem hlavy.

Chybí mi mít domov, i kdybych se o řečený domov měla dělit s jedním z nejatraktivnějších chlapů, jaké jsem v životě viděla. Za celé ty měsíce jsem se s Ryanem Shayem setkala jenom dvakrát, ovšem na takové tělo a obličej nezapomenete. Nicméně pokud bych teď mohla mít jedno přání, chtěla bych, abychom oba na svoje předchozí střetnutí zapomněli.

„Kdybych jen tušila, že budu s tím chlapem jednoho dne bydlet, udělala bych na něj lepší první a druhý dojem.“

Steviiny modrozelené oči svítí, když se snaží udržet rty u sebe, aby nevybuchla smíchy. Čekala jsem, že mě uklidní a poví mi, že si na mě její sexy bratr vůbec nepamatuje.

„Nezapomněl na to, co?“

„Ani zdaleka.“

Trvalo mi asi jen deset minut, než jsem se vystěhovala z hotelu, a dalších dvacet, abych vyprázdnila pronajatý sklad. Stěhovací vůz jel skoro prázdný. Je pěkně trapné a smutné, že ho po dvaceti sedmi letech života nedokážu naplnit ani z poloviny.

Každý kus nábytku nebo kuchyňského vybavení, které jsem nakoupila během šesti společných let se svým bývalým, se stále nachází v našem bytě. Nebo teda v *jeho* bytě. Rozhodla jsem se začít znovu a smířit se s tím. Když jsem se na léto přestěhovala k rodičům, ani jsem si nevšimla, že mi chybí spousta věcí, jakmile se však ocitnu v Ryanově bytě, úplně to bije do očí.

Tak tohle je teď můj domov.

Jeho byt je tak prázdný, že mám pocit, jako bych seděla v muzeu, a možná o to víc je zřejmý nedostatek mých věcí. On toho ovšem taky moc nemá.

Jeho byt je čistounký a minimalisticky zařízený. Všude jen samá černá a bílá, neoživuje to žádná barva – teda až na moje oblečení, které je teď rozházené po jeho obývacím pokoji, protože se ho snažím roztrdit. Klíčové slovo je ovšem „snažím“.

Od té doby, co jsem se seznámila se Stevie, jsem tedy už párkrát byla, nikdy mi to tu však nepřipadalo tak prázdné a... osamělé. Stevie je stejně zářivá osoba jako já. Myslím, že když odsud odešla ona, zmizely s ní i všechny barvy.

Nicméně je odsud úžasný výhled. Celou první hodinu, co jsem tu byla, mě rozptylovalo panorama města a západ slunce nad molem Navy Pier.

Vydám se na prohlídku bytu a dojdu do kuchyně. Stojí tu kávovar na jeden šálek a pod ním hrnek připravený na zítřejší ráno, jak předpokládám. Nádobí – čtyři velké talíře, čtyři malé a čtyři misky – je všechno černé, z jedné sady, jako by nikdy neměl mít doma víc lidí. A tak mě ani nepřekvapí, že v prvním šuplíku najdu čtyři lžice, čtyři vidličky a čtyři nože, určitě taky zakoupené v sadě.

Chápu, že stejně jako já často pracovně cestuje, ale co když si chce domů pozvat kamarády? Nebo co když si večer přivede ženu a ona má hlad, ale on ještě neumyl nádobí z předchozího dne?

Připadá mi to nepraktické, něco mi však říká, že Ryan Shay si myslí, že mít věci tak akorát, aby to stačilo na přežití, je dokonale praktické.

Když se vrátím do obývacího pokoje, přejeďu prstem po polici s knihami. Modlím se a doufám, že najdu vrstvičku špíny nebo prachu. Něco, co mi potvrdí, že je ten chlap člověk, a ne robot, jak to podle jeho bytu vypadá.

Nikde byste nenašli jedinou fotku, je tu však velká spousta knih. Všechny police pokrývají motivační knihy a svépomocné příručky o všem, co si jen dokážete představit, a jsou srovnané podle... To si ze mě dělá legraci? Abecedně podle autorova příjmení. Ten chlap je netvor, který zřejmě pro zábavu běhá maraton a o Halloweenu rozdává nutriční tyčinky.

Když zvednu prst z police, je samozřejmě čistý. Ani smítko prachu.

Už teď to tu nenávidím.

V pohybu mě zastaví cvaknutí vstupních dveří.

Měl být pryč celou noc na slavnostní události pro město. Měla jsem tak mít dostatek času, abych si uklidila svoje věci, pověsila oblečení do šatníku a uložila svoje knihy,

než se vrátí domů. Teď to tu vypadá jak po výbuchu, a to jsem doufala, že na Ryana Shaye udělám lepší třetí dojem.

Nahrnu nohou oblečení na jednu hromadu a snažím se zabírat co nejméně místa. Tajně doufám, že si nevšimne, že jsem v jeho bytě odpálila bombu, když jsem se sem před dvěma hodinami nastěhovala.

„Co to sakra je?“ pronese suše klidným hlasem.

Snažím se vzpamatovat. Odhrnu si z obličeje zbloudilé pramínky vlasů a nasadím svůj nejlepší okouzlující úsměv. Vždycky to zabere.

„Ahoj,“ otočím se a mávnu na něj, když však uvidím stát ve dveřích majitele bytu, ruka mi ve vzduchu ztuhne.

Zatím jsem se setkala s Ryanem dvakrát. Poprvé na sobě neměl tričko a podruhé byl v neformálním oblečení v baru. Ale teď? V dokonale padnoucím obleku? Prokrista-pána, já tady žít nemůžu.

Oblek je černý s jemným proužkem a zdá se, že ta tmavá barva ještě víc podtrhuje jeho modrozelené oči. Má světle hnědou pokožku a pihy jako jeho sestra, ale můžu vám zaručit, že jsem na Stevie nikdy nezírala tak jako teď na jejího bratra. Olíznu si rty a prohlédnu si jeho vlasy – mají kaštanový odstín a po stranách jsou vystříhané do ztracena, s typickými kudrnami Shayů na temeni.

Matka Ryana a Stevie je běloška s pihovitou pokožkou, modrýma očima a měděnými vlasy, zatímco otec je vysoký černoš s hlavou plnou tmavých kudrn. Shayova dvojčata jsou kombinací svých rodičů, ale zdá se, že Ryan i Stevie poštědili stejné rysy.

Ulétlo mi to z pusy při obou setkáních, kdy jsem Ryana Shaye viděla – je opravdu sexy chlap. Možná je robot, ale ten nejatraktivnější robot, co znám.

„Indy,“ vytrhne mě z transu.

Zavřu pusy, přehodím si jednu nohu přes druhou a poohlédnu mu do očí. „Co?“

„Ptal jsem se, co se sakra v mém bytě stalo?“

„Aha.“ Rozpačitě se zasměju. „No, víš, uspořádávám si věci.“

„Uspořádáváš?“

„Jo.“ Ukážu na binec, co jsem udělala na podlaze v jeho obýváku. „Svoje oblečení.“

„Jestli je tohle tvůj způsob, jak něco urovnat, nejsem si jistý, jestli tohle uspořádání bude fungovat.“

Zasměju se jeho vtipu, než mi dojde, že to bohužel nepronesl žertem. Myslí to vážně.

Zavěsí svoje klíče na věšáček u hlavních dveří, přesně jak byste čekali od organizačního netvora, a vzápětí už míří do své ložnice, aniž by mi věnoval druhý pohled.

Ten třetí dojem jde do háje stejně jako první dva.

„Napadlo mě, že bychom si spolu mohli dát zítra snídani,“ stihnu říct, ještě než se na celou noc schová ve svém pokoji.

Ani se na mě nepodívá a dojde ke dveřím. „Ne.“

„Bylo by fajn se navzájem poznat, víš, když teď spolu budeme bydlet.“

„Ne.“

„Dobrá, tak žádná snídane. Chápu, máš moc práce. Co třeba oběd? Nebo možná nejíš. Roboti nejedí.“

„Cože?“

To ho konečně zaujme a otočí ke mně hlavu. Pak na mě upře našťavané modrozelené oči.

Polknu. „Dělám si legraci. Byl to vtip.“ Zase se rozpačitě zasměju. „Co třeba kafe? Ráda bych poznala člověka, se kterým bydlím. Kdoví, možná z nás budou kamarádi, no ne?“

Přimhouří na mě oči.

„Fajn, tak teda žádní kamarádi.“ Na obranu zvednu ruce. „Žádní kamarádi, žádné jídlo, žádná zábava. Už chápu.“

Z hrudi mu unikne tiché uchechtnutí. Nejdřív se mi ten zvuk líbí, protože mě napadne, že mu možná připadám vtipná, potom mi však dojde, že je to blahosklonný smích.

„Měli bychom si něco ujasnit. Já tě tady nechci. Nežádal jsem o to, aby ses sem nastěhovala. Jsi tady jenom proto, že jsi kamarádka mojí sestry a že já jsem příčinou toho, že moc kamarádů nemá. Mám rád svůj prostor, a kdyby to bylo na mně, bydlel bych sám. Takže ne, Indiano, nebudeme kamarádi. Budeme spolu pouze bydlet v jednom bytě, dokud se tvá situace nezlepší a nenajdeš si vlastní, zatímco já budu plnit svoje bratrské povinnosti.“

Zavře za sebou dveře trochu silněji, než by bylo nutné.

To sakra bolelo.

Ten třetí dojem byl mnohem horší než předchozí dva.

DO PRDELE.

Opřu se čelem o dveře a utrápeně zavřu oči.

Bylo to ode mě kruté. To jsem říkat nemusel. Ve skutečnosti jsem si cestou domů připomínal, abych byl milý, a snažil se vymyslet, jak bych ji poprvé přivítal.

Vítej doma. Ne, to by znělo, jako že je to *náš* domov.

Jsem rád, že tu jsi. To je lež. Nejsem rád.

Kdybys cokoli potřebovala, dej mi vědět. Nedávej. Postarej se o to sama.

Každá fráze, kterou jsem si připravoval, zkrátka zněla... připraveně.

Vymyslel jsem jednoduchý plán, a sice že jí povím: „Nechal jsem ti udělat vlastní klíč.“ A pak jsem měl odejít do svého pokoje a užít si chvíli o samotě.

Jenže potom jsem ji našel, jak stojí bosá uprostřed mého obýváku v mikině tak obrovské, že stále pochybuju o tom, jestli pod ní má spodní prádlo. Blond vlasy měla v copu přes rameno, většina pramenů se však vzpouzela a trčela všude kolem. Hnědé oči vypadaly něžněji, než si pamatuju, a to mě prostě naštvalo.

Spoluhráči si ze mě kvůli tomu, že se ke mně tahle holka přistěhuje, celý večer utahovali. Viděli ji jednou, asi

před pěti měsíci. Myslel jsem si, že jim utkvěla v paměti, protože se mi tenkrát večer vyzvracela na boty. Bohužel si ale vzpomínají především na to, že byla děsně sexy.

Věděl jsem, že je hezká. Nejsem slepý. V žádném případě jsem si však nemyslel, že je tak nádherná, jak říkali. Byl jsem si jistý, že si to ve svých hlavách nafoukli.

Jenže ne.

Když jsem vešel do bytu, okamžitě jsem si uvědomil svůj omyl. Kluci měli pravdu – je okouzlující a já ji za to nesnáším.

Nenechám se snadno rozptýlit, kdybych však mohl popsat dokonalé rozptýlení, vypadalo by jako ona.

Někdo takový tu bydlet nemůže. Vlastně tu nechci nikoho. Potřebuju svůj prostor pro sebe. Tenhle byt je moje útočiště před tlakem tam venku. V první sezoně, kdy jsem kapitánem týmu, se musím soustředit a netuším, jak toho budu schopný, když moje spolubydlíci s těma opálenýma nohama, zlatými vlasy a barevným oblečením rozházeným po celé podlaze vypadá, jako by právě odkráčela z pláže.

Do prdele. Musím si jít zacvičit.

Možná bych byl trochu klidnější, kdybych měl možnost si chvíli odpočinout a měl čas připravit se na to, že až přijdu domů, bude tam nová spolubydlíci. Jenže dneska jsem pro sebe neměl ani minutku klidu. Pořád mě někdo sledoval, proto jsem byl celý večer jako na jehlách.

Obvykle na mě zírají fanoušci a reportéři, pozorují každý můj pohyb, ale od mého povýšení mě sleduje s větším opovržením než normálně Ron Morgan, generální manažer klubu.

První tři roky, co jsem pro něj hrál, mě měl Ron rád, nebo teda aspoň tak, jak jen může mít zaměstnavatel rád zaměstnance, jehož mzda ukousne velkou část z jeho ročního rozpočtu a který ještě nedovedl tým ani do play-off, natož do finále ligy.

Ron mnou ovšem začal očividně opovrhovat minulou zimu, kdy jsem mu udělal laskavost a doprovodil jeho neteř na filmovou premiéru. Jeho neteř je pro něj v podstatě jako dcera, ale dostala se do potíží se zákonem. A tak ho napadlo, že není lepší způsob, jak očistit něčí image, než zavolat dobrému muži Ryanu Shayovi.

Šlo o jeden večer, jednu společenskou událost, skutečný problém však nastal, když jsem byl požádán o další večery. Neustále se to opakovalo a já jsem jeho žádosti, abych jeho neteř někam vzal, od té doby odmítal. Jako štít proti Morganově rodině jsem využíval svou sestru.

„*Měl byste vzít Lesley na ten galavečer.*“ Nemůžu. Už jsem pozval svou sestru.

„*Na konci roku pořádáme víkend u jezera. Všichni si někoho přivedou. Vezměte mou neteř.*“ Nemůžu. Půjde se mnou Stevie.

„*Opravdu jste Lesley okouzlit. Měl byste ji v pátek pozvat na týmovou večeři.*“ Ach, kruci, kéž bych mohl, ale moje sestra se skutečně těší, že přijde, a nemůžu se na ni vykašlat.

To, že jsem Stevie využíval jako doprovod, dobře fungovalo celý rok, jenže pak se prostě musela zamilovat. A do žádného nýmanda, ale do někoho, kdo chodí na devadesát procent stejných akcí jako já, protože má v chicagském sportu taky velké jméno. Bez její pomoci už bylo zřejmé, že skutečným důvodem, proč se nechci vídat s členkou Ronovy rodiny, je zkrátka to, že o ni nemám zájem. A tehdy se jeho lhostejný postoj obrátil v očividný odpor.

Jeho averze se ještě zhoršila na konci sezony, kdy Ethan odstoupil z funkce kapitána a tým si zvolil mě, přestože dal Ron jasně najevo svůj nesouhlas. Jenže já nerandím, nechodím s žádnou holkou už od vysoké a nehodlám na tom nic měnit, jen abych si usmířil chlapa, který mi podepisuje výplatní šeky. Zejména když se to týká ženy, o kterou upřímně nemám zájem.

Mysleli byste si, že Ron moje ambice ocení. Soustředím se na jedinou věc, a tou je vyhrát s chicagským týmem poprvé za desítky let ligu a k tomu pro sebe získat trofej pro nejužitečnějšího hráče. A to znamená nemyslet na ženy, nemít moc kamarádů a vidět před sebou jen svůj cíl. Nedovolit nikomu, aby využíval mé jméno ani to, kým se v basketbalovém světě stanu.

Už se mi to jednou přihodilo a takovou chybu znovu neudělám.

Potřebuju si zacvičit, sakra. Vyčistit si hlavu od chaosu, ve který se dnešní večer proměnil, a od katastrofy, co se v mém bytě odehrála, zatímco jsem byl pryč.

Shodím ze sebe sako a pověším ho do šatníku, kam patří – mezi černé a tmavě šedé. Než se však můžu převléct do sportovních kraťasů, zastaví mě tichý vzlyk nesoucí se z obývacího pokoje.

To si snad dělá srandu.

Proč jsem k čertu souhlasil, aby tu ta holka bydlela? Ach, už vím – kvůli Stevie. Musím se naučit, jak sestře říkat ne. Právě proto, že to nedokážu, mám teď v obývacího pokoje ubrečenou blondýnu.

Budu ji ignorovat. Kdybych ji šel zkontrolovat, bylo by to pro ni ještě trapnější. Opravdu bylo to, co jsem řekl, tak kruté, že kvůli tomu brečí? Tuhle holku jsem zatím viděl, jen jak brečí nebo se opíjí do bezvědomí, tak by mě asi nemělo překvapovat, že reaguje tak emocionálně.

Skrz moje zavřené dveře pronikne další vzlyk a přidružený pláč a narazí mi do hrudi.

Nic jí nedlužíš.

Nevšímej si jí, nevšímej.

Nemůžu. Přestože bych byl rád takový chlap, ve skutečnosti nejsem.

Zhluboka se nadechnu, otevřu dveře ložnice a jdu zkontrolovat novou spolubydlíci.

Blondatá slečinka sedí na mém gauči s nohama přitaže-

nýma k hrudi a obličej schovává na založených pažích. Netuším, co jí mám sakra říct, aby se uklidnila. Jak mám docílit toho, aby s tím přestala? Vždyť tu holku ani neznám.

Řekni jí něco milého, něco uklidňujícího.

„Jsi precitlivělá.“

Prudce ke mně zvedne hlavu. Oči má napuchlé a zarudlé. „Díky za postřeh, Ryane. Jsi opravdu vnímavý.“

No, to zjevně nebyla ta správná slova.

„Proč?“

Svraští obočí. „Proč co?“

„Proč jsi taková?“

„A proč jsi ty tak chladný?“

Přehodím výhybku, protože tuhle odpověď ze mě tak snadno nedostane. „Co se děje?“

„Co se děje?“ Blahosklonně se zasměje. „Co se děje?!“ Zvýší hlas a vstane z gauče. Sklouznu očima po jejích nekonečně dlouhých nohách a nemůžu si pomoci – představuji si, jaké by to bylo, kdyby mi je omotala kolem pasu.

Na to teď není správný čas, Ryane.

Na holku je dost vysoká. A v tuhle chvíli i docela děsivá.

„Děje se to, že můj život šel do prdele, chápeš? Promiň, že nedokážu ovládat svoje emoce, protože mě můj podělaný přítel, se kterým jsem žila šest let, podváděl s ženskou ze svojí kanceláře! A byla jsem to já, kdo kvůli tomu přišel o byt. Nemůžu si dovolit bydlet v tomhle městě sama a teď sedím v bytě bráchy své nejlepší kamarádky, který mě tu ani nechce! Myslíš si, že o tohle stojím? Nestojím! Chci zpátky svůj starý život.“

Ležerně se opírám o dveře ložnice a sleduju, jak se tu hroutí jak domeček z karet.

Domeček není to správné slovo, spíš velký barák.

„Co to tady k čertu vyvádím?“ zeptá se tiše sama sebe.

Zírá na mě a čeká na mou reakci, ale já opravdu nemám tušení, jak se chovat k někomu tak citlivému. Docela mě děsí.

„Máš pravdu,“ poznamená. „Jsem přecitlivělá. Ale aspoň nejsem podělaný robot!“ Ukáže na mě. „Aspoň něco cítím. Kdys naposledy cítil něco ty?“

„No, zrovna teď se cítím pobaveně.“

„Co to s tebou sakra je?“ vyplivne. „Jsi netvor. Přeoraganizuj si ty ztracené knihy na polici. Podle autorova příjmení? Jsi magor.“

Pokusím se zakrýt úsměv, opravdu jo, jenže mi poskočí koutek rtů.

„Neposmívej se mi!“

Zavrtím hlavou. „Nesměju se.“

Zhluboka se nadechne, aby se uklidnila, a sklouzne rukama po mikině, kterou má asi o pět čísel větší. „Odstěhuju se odsud. Neznáme se a máš pravdu. Nežádal jsi mě, abych tady bydlela, a není to k tobě fér. Zítra večer odjízdim na služební cestu, ale vrátím se za pár dní a vystěhuju odsud svoje věci. Odjedu z Chicaga.“

„Ne, to teda ne.“

„Co prosím?“

„Nesmíš se odsud odstěhovat. Nechal jsem ti udělat vlastní klíč, Indiano.“

Zavřu za sebou dveře ložnice, protože jsem jí konečně řekl tu větu, co jsem si celý večer nacvičoval.

Má pravdu, opravdu ji tady nechci. V jednom se však plete – nejsem netvor. Očividně si prochází peklem – a mně je jí kvůli tomu líto a nedokážu ji vykopnout na ulici. Nejsem takový typ, přestože bych si teď přál, abych byl.

Něco mi těžce dopadne na dveře. Asi bota. „Nejmenuju se Indiana!“

Jo, fakt bych si teď přál, abych takový typ člověka byl.

Probudím se dřív, než zazvoní budík, a dojdu ke dveřím jenom v boxerkách. Tehdy mi docvakne, že už nemůžu po svém bytě chodit prakticky nahý.

Hodím na sebe staré tričko a kraťasy a vstoupím do obývacího pokoje. Indy si uklidila ten nepořádek, ale v bytě je jiná atmosféra, než tu byla před dvěma dny.

Žiju sám už hodně dlouho. Když tu Stevie bydlela těch devět měsíců, byla to hezká přestávka od všeho toho ticha, to se sem však po jejím odstěhování vrátilo. Líbí se mi, když jsem sám, ve skutečnosti si to přímo užívám. Ale ten rozdíl, co cítím dneska ráno ve vzduchu, to vědomí, že je tu ještě někdo jiný, mi nepřipadá jako to nejhorší, co mě kdy v životě potkalo. Neznepokojuje mě to tak, jak jsem předpokládal.

Dveře na opačné straně obývacího pokoje jsou mírně pootevřené. Jak se chicagské ranní slunce odráží od zdí, proužek světla žluté barvy mě pálí do očí. Už tam nejsou žádné závěsy ani rolety. Stevie používala vlastní netradiční záclony, když tu bydlela, ale předtím, než přišla, a potom, co odešla, jsem nechával ten pokoj zavřený.

Dveře ložnice ale teď nejdou úplně zavřít, protože má na podlaze rozházené knihy a oblečení, které tomu brání.

Během třetího setkání s tou holkou jsem o ní zjistil další věc. Nejenom že je emocionální a nedokáže v sobě udržet alkohol, je taky nepořádná. Hodně nepořádná.

A taky má ráda barvy, připomenu si. V mém černobílém bytě to přímo bije do očí. Šaty v jejích dveřích jsou světle fialové a květované, největším vinikem zácpy v zárubních je však podle mě růžový sandál na vysokém podpatku s páskem, jenž trčí ze zářivých látek.

Možná to je ten stěvíček, co mi včera večer udělal na dveřích oděru.

TO JAKO FAKT?“ Ráno zabořím obličej do polštáře. Snažím se chránit si oči před oslnivými slunečními paprsky, jež dopadají okny do ložnice. „Proč tu nejsou rolety?“

Slunce se odráží od žlutých stěn. Musím se Stevie zeptat, proč vymalovala tenhle pokoj tak otravnou ranní barvou, protože vím naprosto jistě, že to neudělal pan Nemám-rád-barvy.

Netuším, kolik je hodin. Nic jsem si ve své nové ložnici nenastavila, ani budík, a můj telefon je bůhvíkde, ale podle nechutně jasného východu slunce deroucího se mi do pokoje vím, že je ještě zatraceně brzo na to, abych byla vzhůru.

Dneska mě čeká noční let, první v téhle sezoně, a potřebuju se vyspat. Vůbec nejsem ranní ptáče, obzvlášť ve dnech, kdy musím přes noc někam letět.

Navíc jsem se pořádně nevyspala. Ležím na zemi s jedním polštářem a dvěma dekami. Nemám ještě postel ani matraci a po večerním debaklu moje tvrdohlavá palice odmítala přespat na Ryanově pohovce.

Musím si jít nakoupit pár věcí. Připadá mi zvláštní, že začínám znovu, ani omylem však nestojím o matraci nebo

povlečení ze své staré ložnice, kde jsem Alexe našla s jinou ženskou.

I jen z pomyšlení na jeho jméno mě zase bolí na hrudi. Občas mě to na chvíli přejde, ale pak stačí drobná připomínka a následuje obří vlna bolesti.

Najdu mobil, protože mě tlačí do zad, a přimhouřím oči, opatrně, aby mě neoslepil jasný displej.

Já: *Aktuálně – proč má sakra tenhle pokoj barvu jak káčátko?! Kéž by tu ještě byla tvoje postel. Zanders má dost peněz na to, aby vám do ložnice pro hosty koupil jinou. Jo, a tvůj bratr je vůl.*

Stevie: *No, aspoň se s ním nebudeš chtít vyspat!*

Já: *A to jsem řekla kdy? Čtu milostné romány. Pro kre-tény mám slabost.*

Na to mi neodpoví. Přemýšlím, kolik zpráv ode mě denně snese, než si zablokuje moje číslo.

Zabořím hlavu pod polštář, abych si chránila oči, a doufám, že mi bude dopřáno ještě pár hodin drahocenného spánku, jenže jakmile do pokoje zavane vůně čerstvé kávy, jsem okamžitě v pozoru. Voní to lákavě už samo o sobě, ale přidejte k tomu vůni smažené slaniny, a to už vy-lézám z lůžka a zakopávám o bordel, co tu leží, abych se dostala do kuchyně. Sice to nejím, ale bože, voní to úžas-ně.

„Ránko,“ pozdraví Ryan, aniž by se namáhal otočit od plotny.

„Jo, to je,“ zamumlám a posadím se u kuchyňského ostrůvku.

Jeho tělo kráslí ustrižené tričko a kratšasy, nepůsobí však v tom oblečení jako student z bratrstva, jak byste čekali. Jeho tričko vypadá pěkně staře a obnošeně a musel mu ustrihnout rukávy, protože už v látce bylo mnoho děr – na někoho, kdo je tak čistotný jako on, mě to docela překvapuje. Nicméně si nestěžuju, protože z hlubokých průramků po stranách vykukují hladké, zaoblené šikmé

svaly. A když vidím jeho mohutné kvadricepsy, už si divoce představuju, čeho všeho jsou tyhle silné nohy schopné.

Bože, ten je ale vypracovaný.

Ryan se ke mně konečně otočí, zachytí můj obdivný pohled a pak střelí očima na mou hrud'. Asi jsem si měla vzít podprsenku. Díky tomuhle tenkému tílku se smajlíkem nejsem jediná, kdo mého nového spolubydlicího dneska ráno zdraví.

„Nenosíme podprsenky?“

„My? Osobně mi vadí nosit ji pod pyžamo, ale ty si ji klidně nos.“ Zvednu na obranu ruce. „Nebudu tě soudit.“

Nevzrušeně se na mě zamračí, potom přede mě na pult postaví hrnek horké černé kávy, talíř smažených vajec, slaniny a krajíc pšeničného toustového chleba.

Zvednu hlavu a zadívám se mu do očí. Modrozelené hlubiny mi pohled oplácejí a čekají, až něco řeknu, ale nemůžu. Jeho včerejší rozladěnost se trochu vytratila a působí laskavěji, vstřícněji.

„Včera jsi říkala, že chceš společně posnídat,“ připomene mi a kývne na můj talíř.

Vzpomněl si, přestože já jsem na to po tom malém emocionálním zhroucení zapomněla. Myslela jsem si, že mě po včerejším večeru přivítá s výpovědí z nájmu, ne s doma připravenou snídaní.

Tohle jídlo je olivová ratolest. Přestože se včera choval jako neskutečný šmejda, já mu na dveře hodila botu, proto si nejsem jistá, jestli je to on, kdo by se měl omlouvat.

„Byla to ta jasně růžová?“ zeptá se a já odvrátím pohled od dveří jeho ložnice.

„Cože?“

„Ta bota, cos mi hodila na dveře. Byl to ten růžový stře-víček?“ Kývne k bordelu u mých dveří.

Asi bych se měla stydět, ale nestydím. „Pravděpodobně. To jsou moje boty, které vyjadřují, že si nic nenechám líbit.“

Koutek úst mu mírně poskočí, nedělám si však naděje, že by se upřímně zazubil. Rychle jsem zjistila, že podle Ryana Shaye nejsem ani zábavná, ani okouzlující.

Z opačné strany ostrůvku mi podá vidličku. Než se však sám pustí do snídaně, umyje dvě pánvičky, které zašpinil, osuší je a uloží je zpátky na jejich místo.

„Za včerejší večer se omlouvám,“ pronesu konečně s plnou pusou. „Tu skvrnu na dveřích vyčistím.“

Neodpoví, obrátí pozornost k vlastnímu talíři a začne jíst.

„Nemáš ráda slaninu?“ Ukáže vidličkou na můj talíř.

„Jsem vegetariánka.“

S hrůzou v očích ke mně zvedne zrak, potom mi slaninu ukradne a strčí si ji mezi nádherně plné rty. „A nepiješ kafe?“

„Kafe miluju. Ale nepiju ho horké. Čekám, až trochu vychladne, pak do něj přidám led. A smetanu, spoustu smetany.“

Svraští obočí. Pravděpodobně přemýšlí, jak se k němu dostala spolubydlící, s níž je to nejtěžší pořízení na světě. „Piješ jenom ledovou kávu? A co v zimě?“

„Klidně by mohlo být minus třicet a já bych v zimních rukavicích držela v ruce ledové kafe.“

„Chodiš ráda do Starbucksu? To je trochu tuctové, nemyslíš, Indiano?“

Když slyším to jméno, přimhouřím na něj oči. „Slyšels někdy frázi ‚není jako ostatní holky‘?“

Maličko kývne hlavou.

„No, tak taková já nejsem. Jsem přesně jako ostatní holky. Stejně tuctová jako ony. Když to bylo v módě, nosila jsem skinny džíny a válenky. Mám ráda knihy s milostnou zápletkou, kávu s větší dávkou smetany než kofeinu, a dokonce si z estetických pohnutek fotím jídlo, kdykoli jsem v restauraci.“

Hrud' se mu slabě nadzvedne a já se v duchu poplácám

po rameni, že jsem z Ryana Shaye vymámila drobounký tichý smích.

Snídani dokončíme mlčky. Ryan se na mě nedívá, ale já nedokážu zastavit zvědavé oči a pozoruju ho, jak jí. Je to opravdu nádherný chlap. Na hranaté čelisti má lehké strniště. Při pohledu na plné rty uvažuji, jak jsou asi na dotek měkké. Oči má světlé a jasné, svůdné, i když se o to ne snaží. Není nejmilejší ani nepřátelštější člověk, přesto je atraktivní. Nejzvláštnější na tom asi je, že si to neuvědomuje.

„Co je?“ zeptá se, aniž by ke mně vzlédl.

Nestydím se, že mě přistihl, a tak na něj dál koukám. „Máš kamarády?“

„Ano.“

„Moc toho v kuchyni nemáš. Co když tvoji kamarádi přijdou na večeři a v kuchyni není dostatek talířů nebo příborů?“

„Netrávím čas s kamarády tady.“

„A kde s nimi teda býváš?“

„Na trénincích nebo na zápasech.“

„Myslíš svoje spoluhráče.“

„Pracuju s nimi příliš často na to, abych je nepovažoval za kamarády. Pak mám ještě Stevie.“

„Svou sestru.“

„A Zanderse.“

„Ze kterého se asi brzo stane tvůj švagr.“

„O co ti jde, Indy?“ zeptá se vyčerpaným hlasem.

Nenuceně pokrčím ramenem. „O nic. Jenom se tě snažím poznat. Tvoje oblíbená barva?“

„Černá.“

„Myslela jsem, že roboti budou spíš na stříbrnou.“

Předstírá úsměv. „Hezké.“

„Proč nemáš psa nebo kočku, abys nebyl sám? Musíš si tu připadat osaměle.“

„Na psy jsem alergický. A osaměle se necítím.“

„Aha, vlastně. Na tu alergii jsem zapomněla. Musels toho tam nahoře fakt naštvat, co, že sis vysloužil alergii? A co kočky? Měl bys něco, o co se můžeš starat.“

„Nepotřebuju nikoho a nic, o co bych se musel starat. Nestojím o společnost. Jsem rád sám.“

„Já mám ráda kytky. Mohla bych ti nějaké koupit. Nebo rostlinu v květináči. Možná by ses pak cítil mužněji. S něčím, čemu se bude dařit s tvou mrazivou osobností nablízku.“

„Jsi pěkná... drzounka na někoho, kdo sem přišel teprve včera a stále ještě nemá podepsanou nájemní smlouvu. A pokládáš až moc otázek.“

„Myslíš, že jsem pěkná?“

„Slyšela jsi první dvě slova a zbytek kolem tebe prošuměl, co?“ Nevzrušeně povytáhne obočí.

„Jenom se tě snažím poznat.“

Chvilí mě pozoruje. „Fajn, teď jsem na řadě já.“

Napřímím se. „Ach, to je zábava! Spolubydlící se sbližují! Do toho!“

„Pověz mi o svém bývalém. A proč nemáš kde bydlet.“

No sakra. Ten se s tím nemaže.

„Moje oblíbená barva? Jsem ráda, že tě to zajímá. Levandulová.“

„Nezajímá.“

Zhluboka vydechnu a odevzdaně se zeptám: „Už teď si myslíš, že jsem vyřízená troska. Určitě chceš znát detaily?“

„Jo, chci.“

Hledí mi do očí, ani nemrkne. Uvědomím si, že upřímnost je možná nezbytná, abych tady mohla žít, a tak mu to povím. „Se svým bývalým jsem bydlela hodně dlouho. Roky jsme spolu chodili a celé to skončilo asi před šesti měsíci, kdy jsem se ze služební cesty vrátila dřív domů a přistihla ho v naší posteli s cizí ženou.“

Ryanovi zacuká v čelisti, jako by drtil stoličky. „To už z velké části vím. Dlouho je kolik let?“

„Šest.“

Vytřeští modrozelené oči. „Žili jste spolu šest let?“

„Jo, ale známe se celý život.“

„Šest let, a vy jste se nevzali ani nezasnoubili?“

„Směřovali jsme k tomu. Měl pro mě prsten. Čekala jsem, až bude připravený udělat další krok.“

Shlížím do talíře, protože tohle je potupné. Náš milostný příběh se mi kdysi líbil. Byli jsme unikátní, propojení. Kamarádi z dětství, kteří se jednoho dne vezmou. Těšila jsem se, že o našem svatebním dni budu ukazovat naše fotky ze školky.

Ale teď? Připadá mi to trapné. Známe se dvaadvacet let, z toho jsme šest spolu chodili, a přesto mě ten chlap nepožádal o ruku. Dokonce mi ani nezustal věrný.

„Nikdy by ses neměla nikoho doprošovat, aby byl připravený na budoucnost,“ prohlásí Ryan. Ta slova vyzní něžněji, než asi sám čekal.

„Navzdory tomu, jak sis zařídil byt, život není vždycky černobílý, Ryane.“

„Je, pokud jde o lásku. Buď má jeden člověk o druhého zájem, nebo nemá. Šest let a celý život vzpomínek je až moc času na to, aby na to dotyčný přišel. Oddaloval to. Musíš se pohnout dál.“

„Prokrista. Ne tak zhurta. Já se snažím.“

„Ne, nesnažíš. Ve skutečnosti ne. Včera večer jsi kvůli němu brečela. Můžeš si namlouvat, že to bylo proto, že jsem se choval jako hajzl, a kvůli krutým slovům, co jsem ti řekl, jenže jsi brečela kvůli němu. Bydlíš tady kvůli němu a to je rána pro tvoje city. Nechtěl tě. Dokázal to tím, že čekal šest let, a stále tě nepožádal o ruku, a v podstatě to vyřval na všechny strany, když ve vaší posteli šukal jinou ženu. Takže je to opravdu černobílé, Indiano. Musíš se pohnout dál. Nezaslouží si od tebe ani hovno, nejméně tvoje slzy.“

Přehlížím to jméno, vyubublá však ve mně zlost. „Mož-

ná bys měl zapracovat na něžnějším přístupu, spolubydlo. Nemáš tušení, jaké to je, když ti někdo vyrve zpod rukou tvou budoucnost a přinutí tě začít znovu.“

Polkne, ale dál na mě upírá pohled. „Věř mi, znám to líp než kdokoli jiný.“

Krucí. Zranitelnost zračící se v jeho otravně nádherném obličejí mi prozradí, že jsem t'ala do živého.

Uberu na tvrdosti. „Nejmenuju se Indiana, víš, takže nedává smysl, že mi tak říkáš. Nemluvě o tom, že je to delší než Indy.“

„Tvoje celé jméno je Indy?“

„Ve skutečnosti Indigo. Ale dávám přednost Indy.“

„Indigo? Jako ta barva?“

„Jo, jako ta barva. Moji rodiče měli zvláštní nápady, když jsem se narodila. Měli jediné dítě a pojmenovali ho Indigo.“

„Takže se vlastně jmenuješ Modrá?“ Upřímně se zasměje. Je to poprvé, co jeho smích slyším. Navzdory tomu, že se mi vysmívá, se mi líbí, jak to zní.

„Jmenuju se Indy,“ připomenu mu. „Mohl bys proto přestat s tou Indianou, když to sakra nedává smysl?“

Usměje se. Široce a dokonale, nedrží se zpátky. Ten šťastný parchant má dokonce dolíčky. „Jasně. Přestanu s tím, Modrásku.“

„Ne, to rozhodně ne. Říkej mi Indy, jenom Indy.“

Vezme mou kávu, která už má pokojovou teplotu, a vylije trochu do dřezu. Potom se obrátí k lednici a doplní hrnek ledem. Vytáhne ještě malou krabici mléka a postaví obojí přede mě.

„Smetanu nemám, tak snad ti mlíko bude stačit. Nemáš alergii na laktózu, že ne?“

Zadívá se na mě s nervózním stínem v očích, jako by nedokázal přenést přes srdce, kdybych nejedla nebo nepila ještě něco dalšího. „Mlíko je fajn, děkuju.“

„Probereme nájemní smlouvu.“

„Pořád mě tu chceš nechat bydlet, i když jsem ti hodi-la botu na dveře a prozradila ti, že je můj život strašná ka-tastrofa?“

„Nevím, jestli bych použil slovo ‚chci‘, ale je to jenom dočasné. Než se postavíš zpátky na nohy.“

Dočasné. Mám po krk toho, že je všechno v mém životě dočasné. Toužím po stabilitě a budoucnosti, ovšem stopro-centně souhlasím s tím, že moje současné bydlení je do-časné. Ryan by mě dlouhodobě nezvládl, to poznám.

„Fajn, promluvme si o nájemní smlouvě.“

Vezme můj prázdný talíř i svůj vlastní a začne je ve dře-zu umývat. „Kolik si můžeš dovolit platit?“

Necítím se trapně moc často, ale moje dva nejtrapnější okamžiky se odehrály před Ryanem Shayem, tak tenhle příhodím na seznam. Jak mám jednomu z nejatraktivněj-ších chlapů, co jsem kdy poznala, říct, kolik si vydělá-vám? Když se rozhlédnu po jeho bytě, je do očí bijící, že nikdy neměl nouzi o peníze, aspoň od té doby, co ho draf-tovalo Chicago. Jeho byt je nádherný a já si nevydělávám dost ani na to, abych si pronajala místo ve skříni.

Se sklopenýma očima se zeptám: „Kolik je můj maxi-mální rozpočet, nebo jak moc si můžu dovolit platit, abych mohla stále jíst a kupovat si benzin do auta?“

„Kolik můžeš platit měsíčně, tak aby sis byla schopná šetřit peníze na vlastní byt a měla dost na pokrytí všech svých dalších nákladů?“ Ryan položí naše talíře a vidličky na odkapávač vedle dřezu.

„Tisíc?“ Je to otázka, ne konstatování. Bude to napja-té, když mám na šetření jenom sedm měsíců, ale můžu jíst nudle a přežít.

Tázavě povytáhne obočí. „Sestra mi říkala, že máš fi-nanční problémy. Za tisícovku by sis mohla najít bydlení i jinde. Jsi tady přece proto, abys ušetřila peníze.“

Čtrnáct tisíc. Mám sedm měsíců na to, abych našetřila čtrnáct tisíc, a to jen pokud půjde všechno hladce.

Věděla jsem, že léčba problémů s plodností je drahá, a tušila jsem, že mě v budoucnosti pravděpodobně čeká. Ovšem neplánovala jsem, že budu zmrazení svých vajíček hradit z vlastní kapsy v sedmadvaceti letech, potom co se moje životní láska, která se měla stát otcem mých dětí, vyspala s někým jiným.

Můj lékař mě varoval, že jsme to měli začít zkoušet už před lety, jenže Alex na to nebyl připravený. Neobviňuju ho, protože ani já jsem nebyla připravená, on mi však neustále před nosem mával slovy „brzo to chci začít zkoušet“. A proto jsem se o možnost nechat si zmrazit vajíčka nezajímala dřív, když jsem ještě stále spadala pod zdravotní pojištění svých rodičů. Alex samozřejmě musel počkat, až budu o rok starší, kdy už mě nebude jejich pojištění krýt, než strčil péro do jiné ženské.

Snížená ovariální rezerva – formální název, jenž znamená, že moje vajíčka stárnou mnohem rychleji než zbytek mého těla.

Přestože mému tělu ještě není ani třicet let, moje vajíčka jsou vinou matčiny genetické linie na prahu důchodu. Pokud chci mít jednu vlastní děti, je třeba, abych pro to něco udělala, nejlépe včera. A vzhledem k tomu, že si nemůžu vzít volno z práce, mám v plánu šetřit do příštího léta, kdy skončí hokejová sezona.

Ryan vytáhne z šuplíku poznámkový blok a pero. Předpokládala jsem, že je tohle jeho „šuplík na bordel“, jenže ten chlap tam má pera a tužky vyrovnané v řadě a každá drobnost má svoje pevné místo. Je to úchyl, fakt.

Na vrchol papíru napíše *Modráskova dočasná nájemní smlouva*.

Slovo *dočasná* dvakrát podtrhne.

Netuším, co mě rozladí víc – jeho nehorázná připomínka, že mě tu nechce, nebo přezdívkou, kterou jsem si vysloužila při snídani.

Na první řádek napíše položku: *Nájemné*.

„Co bys říkala na pět stovek měsíčně?“ Opře se o předloktí a drží pero nad papírem.

Zatímco nad jeho nabídkou přemýšlím, snažím se nezírat na vystouplé žíly na jeho svalnatých pažích, rozhodně mě to však rozptyluje.

Pět stovek měsíčně? To určitě není dost. To možná nepokryje ani náklady za služby, o které jeho účet za byt povyroste.

Možná mě tady ve skutečnosti chce a tohle je jeho způsob, jak mě přimět, abych tu zůstala? Pět stovek měsíčně si můžu dovolit.

„Jenom za podmínky...“, pokračuje, zatímco stále uvažuji nad možným skrytým významem jeho slov, „... že si dalších pět stovek budeš šetřit na účtu na vlastní bydlení.“

Tak nic. Bude mi účtovat tak málo jenom proto, abych odsud co nejdřív vypadla. Tak či tak je to velkorysý a já nejsem mučednice. Jestli mi chce tohle účtovat, mileráda mu to dovolím. Očividně má sám peněz dost. Stejně netuší, že ačkoli budu mít na spořicímu účtu našetřeno, utratím to jiným způsobem.

„Souhlasím.“

Zasvítí mu oči, pokožka kolem nich se malinko nakrčí, neusměje se však naplno. „Nebudeš se dohadovat? Nenabídněš, že budeš platit víc?“

„Ne.“ Pokrčím rameny. „Předpokládám, že si můžeš dovolit nechat mě tu bydlet za pakatel, Ryane Shayi.“

Obrátí pohled zpátky k papíru a povytáhne koutky rtů, zatímco vedle slova *nájemné* zapisuje: *500 \$ + 500 \$ na spoření*.

Na další řádek napíše *Pravidla*.

Ted' se ukáže. „Nech mě hádat. Noční klid začíná o půl deváté večer a před každým domácím zápasem provedeš obřadní obětování člověka, o kterém se nikdo nedozví.“

„Hezké.“

S úsměvem si opřu hlavu do dlaně. „Opakuj to dál, Shayi, a možná mi to stoupne do hlavy.“

„Žádní hosté,“ prohlásí.

„Nesmím si sem přivést kamarády?“

„Stevie sem přijít může.“

Tiše a nevěřicně se zasměju.

„Zanders taky,“ nabídne, jako by mi dával další možnosti. „I pár mých spoluhráčů.“

Nadšeně povytáhnu obočí. „Byt plný basketbalistů? Jsem pro.“

„Nejsou pro tebe.“

„S tebou není žádná zábava.“

„Nechci, aby sem chodili cizí lidi,“ pokračuje. „Takže žádné noční návštěvy.“

„S tebou fakt není sranda. Už teď žárlíš, Ryane? Bydlíme spolu teprve dvanáct hodin, a už se mnou nechceš vidět jiného chlapa? Tak to je?“

Ukáže na mě prstem a zakrouží jím mým směrem. „Tohle na někoho zabírá? Takhle procházíš životem?“

„Myslíš moje okouzlující chování? Už dvacet sedm let, brouku.“ Zase malinko povytáhne rty. No, začínám si na tom pěstovat závislost.

„Nebráním ti v sexu. Dělej si, co chceš,“ pronese, mně se však ta slova nelíbí. Docela by se mi zamlouvalo, kdyby byl můj ochranný spolubydlící, který vedle mě nedokáže vystát jiného chlapa, protože mě chce pro sebe.

„Jenom to nedělej tady,“ uvede na pravou míru. „Nechci tu mít cizí lidi. Nerad bych, aby to vyznělo nabubřele, ale nemůžu jít nikam, aniž by si mě někdo všiml. Můj byt je moje bezpečné útočiště, jediné místo, kde mám opravdu soukromí, a nechci to ztratit. Takže žádní hosté. O tom nebudu diskutovat.“

„Tomu rozumím,“ mávnu rukou. „Pracuju s profesionálními hokejisty, vzpomínáš? Chápu, že jsi neustále ve světlech reflektorů.“

„Ne, nerozumíš. Tohle je jiné. Je to mnohem intenzivnější než to, co zažívají hoši z Raptors.“

Na chvíli se mezi námi rozhostí ticho. Hledí mi do očí a ani nemrkne. Nepátrala jsem po Ryanu Shayovi na internetu, jako to dělávám obvykle, a možná jsem měla. Zdá se, že je toho víc, co se mi snaží říct, ale nechce působit jako arogantní profesionální sportovec. Kéž bych jeho nevyřčeným slovům rozuměla.

Když jsem se před šesti měsíci se Steviiným bratrem seznámila, musela jsem se držet, abych si jeho jméno na internetu nevyhledala. Je nepochybně ten nejatraktivnější chlap, jakého jsem kdy viděla, ovšem dal najevo, že mě nemá rád. A to mě dráždilo víc, než jsem byla ochotná přiznat. Nechtěla jsem se toho o něm dozvědět víc, protože on nechtěl nic vědět o mně.

„Žádní hosté,“ přikývnu.

„Slibuješ?“

Pustit si do bytu cizího člověka je pro něj očividně velká věc. Neuvedomila jsem si to. Brala jsem tuhle bytovou situaci na lehkou váhu, on však zjevně ne.

Napřímím se a doufám, že pochopí, že k tomu přistupuju vážně. „Slibuju.“

Opadne z něj napětí a vedle slova *Pravidla* zapíše *Žádní hosté*.

Pod to ještě doplní *Žádní kamarádi, žádné jídlo, žádná zábava*. Odkazuje tak na moje prohlášení ze včerejška, kdy jsem na něj udělala tak mizerný třetí dojem.

No, skončím v pekle. Ryan Shay má smysl pro humor, kdo by to byl řekl?

„A co tvoji hosté?“ zeptám se dřív, než se od toho tématu příliš odkloníme. „Kde... si užíváš se svými hosty?“

Zvedne ke mně oči, pak jimi sklouzne po mé tváři, po krku a zastaví se trochu déle na mém hrudníku. Sevře spodní ret mezi zuby a mně z té pozornosti ztuhnou bradavky a napnou tenké tílko.